

Havva İle Adem

– kemalat · 19 Eylül 2013

Hocası iken meleklerin,
Kovdun huzurundan onu,
Secde etmedi diye, ete kemiğe.
Ters çevirdin, taç ile tahtını
Şeytan koydun adını.
Sonra,
Sardın başımıza ilk belâyı.

Bir şeyler fısıldadı şahmeranın kulağına sinsice,
Giriverdi cennetten içeriye gizlice.

Ne yapsak da bir yol bulsak?
Diye, düşünürlerken Âdem ile Havva,
Gülümseyerek yanaştı İblis,
Sergiledi tüm hünerlerini eksiksiz.
Kandırdı nihayet, iki masum sevgiliyi.

Elmaları, armutları, muzları,
Dahası portakalları,
Afiyetle yediler, bir güzel.
Az sonra olacakları, nereden bilsinler?

Çılgık attı şeytan sevinçten;
'Oh be! Başardım, aldım intikamımı.'
Varamadan gariplerim farkına,
Koyuluverdiler kapıya.

Ağlayıp sızlamaktan,
Yalvarıp yakarmaktan,
Kahrı perişan, harap ve bitap
Oldular üstelik bin pişman.

Aylar, yıllar, asırlar,
Kim bilebilir belki, kaç bin çağlar?
Kovaladı birileri, birilerini.

Derken,
Günlerden bir gün,
Buluştular,
Kucaklaştılar Arafat'ta, iki arada bir derede.

Hatırladı o an Âdem,
Cennetteki yazıyı;
'Ne yaparsan yap, şükret evvelâ,
Olsa da adın, Âdem ile Havva'.

Biz ettik sen etme,
Uymayacağız bir daha şeytana,
Ne olur bağışla,
Muhammed Mustafa'nın aşkına.
Kemal ALKAN